

Fővárosi Ítéltábla
13.Gf.40.552/2011/5.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Mogyorósi Mihály ügyvéd által képviselt felperesnek, a dr. Mazur Mária ügyvéd által képviselt alperes neve alperes ellen kártérítés iránt indult perében a Pest Megyei Bíróság 2011. február 21-én kelt 3.G.40.478/2010/5. számú ítélete ellen az alperes részéről 7. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 10.000 (Tízezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy az alperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt 446.550 (Négyszáznegyvenhatezer-ötszázötven) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes a perben nem álló - időközben felszámolás alá került - T.-Bau Építőipari és Szolgáltató Betéti Társaság „f.a.” (a továbbiakban: adós) részére 2004 - 2006 között festési és burkolási anyagokat értékesített, amelyeket az adós építkezéseknél használt fel. A felek között fennállt üzleti kapcsolat alatt az adós a vételárat a felperes részére átutalással utólag egyenlítette ki. A felperes által leszállított áruk vételárából az adós 7.442.462 forintot nem fizetett meg, amelyet a felperes az adós felszámolási eljárásában hitelezői igényként bejelentett. A felszámoló a követelést elismerte és nyilvántartásba vette, de tájékoztatása szerint az fedezethiány miatt nem térül meg.

A felperes keresete 7.442.462 forint és ennek 2009. december 31-től a kifizetésig járó törvényes kamata megfizetésére irányult. A felperes a követelését a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (a továbbiakban: Gt.) 68. § (1) - (2) bekezdésére, a 108. §-ára és a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 365. §-ára alapította.

Az alperes a felperes keresetét nem vitatta, csupán azt hangsúlyozta, hogy a perben nem álló M.-i Önkormányzat az adós részére járó vállalkozási díjat nem fizette meg, és az adós a körbetartozások miatt vált fizetéseképtelenné.

Az elsőfokú bíróság a 2011. február 21-én kelt 3.G.40.478/2010/5. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 7.442.462 forintot és ennek 2009. december 31. napjától a kifizetésig járó Ptk. 301. § (1) bekezdés szerinti törvényes kamatait. Kötelezte továbbá, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére bruttó 25.000 forint ügyvédi költséget, mint perköltséget. Megállapította, hogy a felmerült le nem rótt kereseti illetéket a Magyar Állam viseli.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában megállapította, hogy az adós egyedüli belfogója az alperes, így a felperesnek járó 7.442.462 forintot a mögöttes anyagi felelőssége alapján köteles a felperesnek megfizetni. A felperes a perindítás előtt felszólította az alperest a teljesítésre, míg a perindításnak a Gt. 101. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 90. § (1) bekezdése és (2) bekezdése szerint eljárási és anyagi jogi akadály nem áll fenn.

Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan az ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy az adós az áru ellenértékét a megrendelőjétől nem kapta meg. Minden lehetséges törvényes eszközt igénybe vett a kintlévőségeinek behajtása érdekében, de az sikertelen volt, és ez vezetett a felszámolás elrendeléséhez. A felszámolási eljárásban minden okiratot - ezek között a felperes követeléséről szóló okiratokat is - a felszámoló rendelkezésére bocsátotta. Azzal a beruházással kapcsolatosan, amelyben felhasználták a felperes által leszállított árukészletet, büntető eljárás van folyamatban. A büntetőeljárás tárgya - egyebek között - a beruházás pénzügyi vizsgálata, így a kifizetések és a kifizetések elmaradásának tisztázása, mert a megrendelő a beruházás során a vállalkozási szerződés több pontját nem teljesítette. Az alperest a büntetőeljárásban tanúként megidézték, és feltehetőleg az eljárás végére megállapítják a vagyoni jellegű bűncselekmények elkövetését, illetve az elkövető személyét is, amelynek a jelen perben is jelentősége lehet. Az alperes indítványozta a büntető eljárás iratainak beszerzését. Állítása szerint a Fővárosi Ítéltábla csak a büntetőeljárás befejezését követően kerülhet abba a helyzetbe, hogy a tényállást egyértelműen megállapítsa. Az alperes arra is hivatkozott, hogy folyamatban van egy másik büntetőeljárás, amelynek ügyszámát bejelenti, és indítványozta a tanúvallomását tartalmazó jegyzőkönyv beszerzését. Előadta, hogy ez utóbbi büntetőeljárásban is a beruházás körülményeit és pénzügyi helyzetét vizsgálják, mert a beruházást különböző érdekek ellehetetlenítették, és ez vezetett az adós fizetéseképtelenségéhez is.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Előadta, hogy a megrendelő kiválasztásában a felperes nem vett részt, és a

munkáinak az ellenértékét jogosan követeli. A felperes is más személyektől vásárolta az árut, akik annak pénzbeli ellenszolgáltatására ugyancsak igényt tartanak. Az alperes sem vitatta, hogy megvásárolta az árucikkeket, így az elsőfokú bíróság az alperest, mint az adós beltagját megalapozottan kötelezte a számlák ellenértékének kiegyenlítésére.

A fellebbezés megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a per eldöntéséhez szükséges mértékben lefolytatta és az irányadó jogszabályok helyes alkalmazásával helytálló érdemi döntést hozott. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásával lényegében egyetért, ezért a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 254. § (3) bekezdésében foglalt felhatalmazás alapján az elsőfokú bíróság ítéletének indokaira történő utalással a felperes fellebbezésére tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását az alábbi pontosításokkal egészíti ki.

A Gt. 108. § (1) bekezdése értelmében a betéti társaság beltagjának felelőssége a társasági vagyon által nem fedezett kötelezettségekért korlátlan és a többi beltaggal egyetemleges, míg a 108. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 97. § (1) bekezdése szerint a társaság kötelezettségeiért elsősorban a társaság felel a vagyonával. Ha a társasági vagyon a követelést nem fedezi, a társasági vagyonnal nem fedezett kötelezettségekért a beltág saját vagyonával korlátlanul és a többi beltaggal egyetemlegesen felel. Az elsőfokú bíróság a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 38. § (3) bekezdésében foglaltakra tekintettel helytállóan állapította meg, hogy ha a társaság a perindításkor felszámolás alatt áll, a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezet ellen a felszámolás körébe tartozó vagyonnal kapcsolatos pénzkövetelést a peres eljárásban nem lehet érvényesíteni, így a pert a beltág korlátlan és egyetemleges felelőssége alapján kizárólag a taggal szemben lehet megindítani, amely per megindítására a Gt. 97. § (2) bekezdésében foglalt felhatalmazás szerint van lehetőség.

A felperes a hitelezői igényét a felszámolási eljárásban bejelentette, azt a felszámoló elismerte, azonban 2010. október 11-i keltezéssel nyilatkozatot bocsátott ki a követelés behajthatatlanságáról, ezért az alperes közvetlen marasztalásának törvényi feltételei a Gt. 97. § (1) bekezdése alapján fennállnak.

Az alperes a 2011. február 21-ei folytatólagos tárgyalási határnapon előadott nyilatkozatában az adósnak a felperessel fennálló tartozását és a tartozás mértékét nem vitatta, és azt is elismerte, hogy az adós beltagjaként közvetlenül és korlátlanul felel annak tartozásaiért. Az alperes az elsőfokú eljárásban kizárólag arra hivatkozott, hogy a tartozás megfizetésére nincs lehetősége.

Az alperes a fellebbezésében nem adott elő olyan tény, amely a jelen per tárgyát képező szerződés fennállására, érvényességére és az adós teljesítési kötelezettségére kihatással van, míg a másodfokú eljárásban új tényekre és bizonyítékokra csak a Pp. 235. § (1) bekezdésében foglalt korlátok között hivatkozhat. Az adós megrendelőjének az adóssal szemben történő - esetleges - szerződésszegése, valamint a beruházásnál történt pénzügyi visszaélések függetlenek az adósnak a felperessel szemben fennálló polgári jogi szerződésen alapuló teljesítési kötelezettségétől. Mindezekre tekintettel a büntetőeljárás befejezése nem tekinthető olyan előzetes kérdésnek, amely a per érdemi eldöntését érinti, így a Pp. 152. § (1) bekezdése alapján a tárgyalás felfüggesztése nem indokolt. Az alperes a kereset alapjául szolgáló, és a per eldöntéséhez szükséges tényeket a felperessel egyezően adta elő, ezért a büntetőeljárásban tett tanúvallomása a per érdemére is kiható okirati bizonyítékként nem szolgálhat.

A kifejtett indokokra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében a 254. § (3) bekezdése alapján - utalással annak lényegében helyes indokaira - a fenti kiegészítéssel helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett sikerre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése szerint marasztalta az alperest a másodfokú eljárásban felmerült perköltség megfizetésére.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes ügyvédi munkadíjban felmerülő másodfokú perköltségét - figyelemmel a másodfokú eljárásban előterjesztett rövid fellebbezési ellenkérelemre, valamint arra is, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el - a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése és (4) bekezdése alkalmazásával megállapítható ügyvédi munkadíj mértékét a (6) bekezdésben foglalt felhatalmazás alapján mérsékelte.

Az alperes részére az elsőfokú bíróság teljes személyes költségmentességet engedélyezett, ezért a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az alperes pervesztessége folytán meg nem térülő fellebbezési illetéket az állam viseli.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2012. május 21.

. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke
Dr. Bleier Judit s.k.. Volein Anna s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő